

Dul Yakarış

– dervisim · 29 Ekim 2012

üvey bekleyişlerin şefkatini kırıyor
yüreğimi işgal eden dul yakarışlar...

pilini mi tazelemeliyim hayatın benimle başlayan saflarında
nicedir kalemime küsen mürekkep kokulu anılar
bir şairin şiirini yineliyor oysa
ve bir sancı aynadaki gizli kalmış çocukta
melal peydahlayan gecenin on ikiye vuran sularında
durmalydı zaman
pilini bitirmeli miydin yoksa...

yetim kalmış beklentilerin ardına bakmadan gelişini kutlarken
dilimin altında yatan pişmanlıkların ömrüme ait olan
kurbanını çoktan Allah'a sunmuş küskün kadın
gönlünde öldürdüğü ayrılığı birlikteliklere satarken
iki parantez arasında sıkışan şair ve ölüm
ayrı mı yazılmalydı sevda içinde hüznün yoksa...

öfkeye yazılmış bir yazgının kimsesizliği ile bir yaprak daha atıyorum
takvimimin buzlaşmış sessiz sayfalarında
bir resim daha doğuyor münevver bir karanlığın dibine varırken
bir roman yazan aciz kalem tiyatrolara sıkışmışsa
ve öfke dokunmuşsa dudağa
özünü varlığa muhtaç sayan ateist ruhla
kumar mı oynamalıyım acıya...

ekim sonu yanmış buğdaylar vurulurken taşlara
recm edilmiş günahsız bir kızın iftiralara sıkışmış anılarıyla
gömülürken toprağa gözyaşları ve vicdan
kendini özleyen umudun yok olduğu bir babanın duasında
üşüyordu buğdaylar
üşüyordu gece
bir küçük damlanın mumlaşmış yakarışlarında
kalkmalı mıydı sevda düzeni bozulmuş dilsiz bir bedende
yarış mı yapılmalıydı tasavvur edilmiş yalnızlıkla...

dul kaldı bir Őiir daha dökülürken sitem mürekkebinden
kaf dağını katar katar taşıyan ardında
bir ölü
bir ölüm yaşadığı sanılan bir busenin kenarında
daha kaç zambak saklanacak gönlü mimlenmiş insanlar arasında
gülü ayırmaya çalışırken dikeninden
bir bülbülün cenazesine kim ağlayacak
bir süslü tabut mu yapılmalıydı yoksa....